

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 460/2022-4

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní o povolenie obnovy konania vedeného Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 3 Nt 7/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa podaním doručeným ústavnému súdu domáha rozhodnutia o „*prieťahoch*“ pri rozhodovaní o sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 9 T 63/2018.

2. Z veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 330/2022 bolo zistené, že rozsudkom okresného súdu č. k. 9 T 63/2018 z 27. novembra 2019 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 a nasl. zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu bol okrem iného uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a ôsmich mesiacov. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 T 63/2018 z 27. novembra 2019 bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 To 4/2020 z 24. júna 2020 tak, že bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a krajský súd sťažovateľovi uložil v podstate zhodný trest. O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 To 4/2020

z 24. júna 2020 bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 79/2020 z 29. septembra 2020 tak, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené v mesiaci november 2021 a tento naň v mesiaci december 2021 reagoval návrhom na povolenie obnovy trestného konania. Tento návrh okresný súd uznesením č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022 zamietol, pričom sťažovateľ podal proti nemu sťažnosť podľa § 185 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), o ktorej v súčasnom období koná krajský súd.

3. Sťažovateľ vo svojom podaní namieta prietahový postup krajského súdu v sťažnostnom konaní, ktorý trvá až do podania tohto jeho podania/ústavnej sťažnosti. Z dôvodu prietahového postupu krajského súdu v sťažnostnom konaní týkajúcom sa obnovy konania sťažovateľ v závere svojho podania mimo akejkoľvek argumentácie žiada aj o zrušenie rozsudku okresného súdu č. k. 9 T 63/2018 z 27. novembra 2019 o jeho odsúdení (proti ktorému teda ústavná sťažnosť podľa jej obsahu nesmeruje) a v nadväznosti na to o svojej prepustení na slobodu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatu podania sťažovateľa aj napriek nesplneniu podmienok kvalifikovanej ústavnej sťažnosti vyplývajúcich z § 43 ods. 1, § 45, § 123 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd identifikoval ako sťažnosť na postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej trestnej veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 9 T 63/2018. Z obsahu podania sťažovateľa ústavný súd taktiež zistil, že sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v dôsledku prietahového postupu krajského súdu v sťažnostnom konaní.

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

7. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

8. Účel označeného základného práva v trestnom konaní pred súdom možno definovať aj ako potrebu, aby stav právnej neistoty osoby obžalovanej z trestného činu, o ktorej vine má rozhodnúť súd, bol odstránený právoplatným súdnym rozhodnutím bez zbytočných prietahov. Pri obnove

konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku môže byť toto právo porušené v zásade len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania. V konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože nejde o rozhodovanie v merite veci (t. j. o vine sťažovateľa, resp. o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu) a o odstránenie stavu jeho právnej neistoty právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci samej (I. ÚS 63/05, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011, I. ÚS 750/2013, I. ÚS 444/2014). Takéto rozhodnutie bolo totiž už vydané v pôvodnom trestnom konaní (o ktorého obnovu ide), čo v zmysle § 393 ods. 1 Trestného poriadku predstavuje dôvod, pre ktorý nemožno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, pokiaľ nebola povolená obnova konania. Právna neistota sťažovateľa bola teda odstránená právoplatným rozhodnutím v pôvodnom trestnom konaní (trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 T 63/2018). Dôvod, pre ktorý nemožno v trestnom stíhaní pokračovať, by odpadol len za predpokladu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, keď by okresný súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prerokoval. V tomto štádiu by už preto išlo o rozhodovanie o hmotnom práve a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím a prichádzala by teda do úvahy aj aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (IV. ÚS 88/2010, I. ÚS 750/2013, I. ÚS 444/2014, III. ÚS 446/2017, IV. ÚS 289/2020). Keďže okresný súd uznesením č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022 návrh na povolenie obnovy konania v pôvodne vedenej trestnej veci pod sp. zn. 9 T 63/2018 zamietol a v súčasnom období prebieha sťažnostné konanie na krajskom súde, nebolo teda v čase doručenia podania sťažovateľa právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania v pôvodnej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 9 T 63/2018.

9. V druhej línii svojej argumentácie ústavný súd konštatuje, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, resp. pred orgánom, ktorý je nositeľom verejnej moci, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ústavný súd zistil, že to tak je aj v sťažovateľovom prípade, keďže okresný súd rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania uznesením č. k. 3 Nt 7/2021 zo 6. apríla 2022 a v čase doručenia podania sťažovateľa ústavnému súdu 23. augusta 2022 trvá konanie o sťažnosti tri mesiace. Táto lehota *prima facie* nie je ústavne neakceptovateľná.

10. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľovho podania (ústavnej sťažnosti) ostalo bez právneho významu odstraňovať sťažovateľom nesplnenú podmienku konania spočívajúcu v povinnom právnom zastúpení jeho osoby v konaní pred ústavným súdom, pričom sám sťažovateľ ani len nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Tým je zároveň

subsidiárne daný vo vzťahu k výroku uznesenia aj dôvod na odmietnutie jeho podania (ústavnej sťažnosti) podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2022

Ladislav Dudíť
predseda senátu